

A New Vocabulary for Action

Sheena Calvert and Niels Schrader

The Old Democratic Space

According to philosopher and sociologist Jürgen Habermas, every healthy democracy requires an open, non-violent sphere for public debate. Here, the term *sphere* refers to a space or environment within which democracy takes place, meaning where it is enacted or becomes enabled. The significance of the term *space* as Habermas intends it is not limited to physical space but includes conceptual space (*a framework*). Such a space can only be called democratic, if everyone is equally involved in the decision-making processes, and if each member of the space has an equal voice in any debates.

Alongside physical space and conceptual space, we have added *linguistic* space, and considered the primary role of language in forming and enabling any democracy. Physical, conceptual and linguistic spaces need to work together to allow a healthy democracy to flourish. In placing language at the centre of democratic processes, we return first to the notion of the public square and to the power of speech in public space as the cornerstone of a democracy. In this space, anyone can take the podium, address the town square, step onto the soapbox or (increasingly in our current times), log into their digital equivalents, to air their points of view and consider those of others.

Whether in the public square or online, between citizens or in parliament, knowledge and understanding is *passed on* by language, circulated by language and challenged by language, meaning language organises and makes possible a democracy. Language permits ideas to circulate, freely and — within the current technological context — increasingly fast, and continues to be part of the very

DNA of political processes. Our project begins here, with the observation that language and voice matter within a democracy, and that who is speaking and /or being heard is of the utmost significance.

Full freedom of speech and expression, is constituted by what John Stuart Mill called “the marketplace of ideas” (1859)¹. This is a place where more speech (both spoken and written), and not less, creates a democracy. Through the process of rigorous and free debate, all viewpoints are put forward, and jointly we achieve a healthy democracy, without censure. However, the ways in which such rigorous debate would have been undertaken in Mill’s time, is through means which have been increasingly challenged and disrupted in our own. That is to say, debate and its desired result — democracy — have moved from being performed solely by human agents, using speech, writing, print and analogue forms of dissemination to modes of expression which are increasingly mediated by technology. In particular, such debate has moved towards those technologies which harness language, or a more properly, replications of it. So, what are the potential *political* ramifications of the migration of human language to speech and text-based technologies? This is the question the presented research concerns itself with.

As Habermas reminds us:

Language in this understanding of communicative action presupposes language as the medium for reaching understanding, in the course for which participants, through relating to a world, reciprocally raise validity claims that can be accepted or contested...² These must be understood not as a tool to achieve what one wishes nor as a conveyer of pre-approved cultural values nor as a reflection of personal expression, but rather as a medium of uncurtailed communication whereby speakers and hearers, out of the context of their

preinterpreted lifeworld, refer simultaneously to things in the objective, social, and subjective worlds in order to negotiate common definitions of the situation.³

In other words, according to Habermas, we should not use language as a communicative action simply to argue for what we *already* believe in (taking as a given what we set out to prove), but to open up a space for negotiation, and to work towards creating common understandings. This echoes Mill’s emphasis on *rational* debate as part of the democratic process. However, our claim is that the new digital public sphere has increasingly become an entertainment-sphere that perpetuates a condition in which whoever shouts the loudest eventually wins the argument, moving away from rational debate as Mill and Habermas understand it.

The New Democratic Space

Democratic space has always been filled with three main types of interactions and agents: consumers interacting with the industry, the industry interacting with consumers. and governments regulating the market. However, in more recent times, the interactions between consumers and industry have moved into a digital environment, leaving behind governments and their regulatory interference. The *new* digital democratic space is largely focused on profit-making and is maintained and dominated by a few global technology companies. As well, the digital democratic space is not available to everyone. And that means not everyone has a voice. Participation requires both technology and access to it, which cannot be guaranteed to all.

As the Cambridge Analytica scandal shows, the manipulation of facts, and intervention into political systems and processes is well documented. Increasingly, automated conversational agents intervene into personal political decision-making or determine what is perceivable to the user. It is clear that new perspectives on these

matters will not come from the big businesses since they directly profit from these inventions and have no incentive to protect democratic processes from the negative effects of these technologies.

There are some areas of resistance to such dominance. The current technological situation is based on *weak* (also known as *narrow*) Artificial Intelligence, which is task-specific and unable to generate speech without programmers initiating the process. The development of *strong* AI, which possesses the kind of general, flexible, multi-level intelligence of human beings is far off. So far, there is no agency on the part of machines, but such technologies possess widespread distribution and many voices, and as such we can say that the “marketplace” thrives, despite its shortcomings. Promises that speech might be liberated from such restraints and will gain a degree of agency, independent of programmers is a similarly long-term goal (although gathering momentum). The kind of agency associated with speaking subjects (human beings), taking account of their utterances while participating in democratic processes, is still very far away.

Mill’s argument that more free speech will continue to propel a democratic discourse may also fall apart considering the speed at which modern technologies operate. The increased velocity of such technologies takes away the opportunity to reflect upon or assess whether it’s a human or non-human agent speaking. While a thriving democracy involves the expression of a wide range of opinions and perspectives, non-human language is increasingly hegemonic, speaking the language of industry, including its clichés.. Interrupting the flow of human dialogue in turn creates dissonance and disorientation across multiple platforms, leading not to understanding but confusion. What kind of truth, and what kind of democracy emerges from these exchanges?

A New Vocabulary for Action

To counter these developments and protect democracy, we have

taken the position that we need to provide our public institutions (and the public), with the means of understanding what’s taking place with respect to these new digital spaces and offer the ability to evaluate the distorting effects of new technologies. Public institutions such as the parliament have the mandate to regulate and critically inspect the effects of these technologies but often lack the necessary understanding to challenge them, and this is where the present research aims to make a contribution.

Our claim is that we need to understand the current terminology and produce a fresh vocabulary since the old terms are failing. If we don’t act now to take on a mediating role, and promote understanding, the fragile balance of power will shift towards the markets – ultimately demolishing the space for public debate which Mill and others so furiously defended as being at the core of democracy. Academia needs to play a role in this urgent work and the *Who Speaks?* project collaboration is an excellent example of this. Firstly, we need to see how technology, aided by industry, is intervening in democratic processes. Secondly, as a collaboration between three institutions of higher education, we take seriously the notion that academia is a place where freedom of speech is to be preserved, where we undertake rational debate, create literacy and hold industry to account.

Facilitating and recalibrating the balance of power in a democratic space requires knowledge and understanding; not just for some but for all. It requires technological and digital literacy on the part of all participants and a revisitation of the triadic space of public, industry and governmental involvement in democratic processes. With such debates being primarily articulated by means of language (human and non-human), we conclude that only a shared vocabulary understood by all disputants will allow for a space of discourse, leading to a democracy which thrives when it moves from non-digital to digital space, or from public square to digital platform.

We are entering a situation in which full exchange of knowledge and understanding no longer takes place, since it becomes mired in opaque technological interfaces and/or systems which operate silently in the background of our interactions, manipulating facts, data and truth. When the process of democratic debate and processes is transferred to Twitter, Tick-Tock, or other artificial language systems, we as citizens lose our say. With this in mind, together with the next generation of designers we have created a glossary of words, since we believe true democratic space is the meeting point between the individual, the private sector and public service. This is a toolkit; a critical vocabulary for action and increased understanding. We believe that we need to find collective strategies and shared languages that empower our public institutions and future generations by reinforcing the relationships between language and democracy and assessing how technology distorts them. Only then they can become the custodians/guardians of our future democracy.

- 1 John Stuart Mill, *On Liberty* (London: John W. Parker and Son, 1859).
- 2 Jürgen Habermas, *The Theory of Communicative Action*, Vol. 1, transl. from German by T. McCarthy (Boston, MA: Beacon Press, 1984), p. 95.
- 3 Ibid. p. 99.

Woman speaker at the Speakers' Corner, Hyde Park, London, 1921.

Vrouwelijke spreker bij de Speakers' Corner, Hyde Park, London, 1921.

Een Nieuw Vocabulaire voor Actie

Sheena Calvert en Niels Schrader

De Oude Democratische Ruimte

Volgens filosoof en socioloog Jürgen Habermas heeft elke gezonde democratie een open, geweldloze sfeer nodig voor het publieke debat. De term ‘sfeer’ verwijst hier naar een ruimte of omgeving waarin democratie plaatsvindt; waarin het wordt uitgevoerd of mogelijk wordt gemaakt. De betekenis van de term ruimte, zoals Habermas bedoelt, is niet beperkt tot een fysieke ruimte, maar omvat een conceptuele ruimte (*een raamwerk*). Zo’n ruimte kan alleen democratisch worden genoemd als iedereen in gelijke mate betrokken is bij de besluitvormingsprocessen en als elk lid van de ruimte een gelijke stem heeft in elk debat.

Naast fysieke ruimte en conceptuele ruimte, hebben we *taalkundige ruimte* geplaatst om de primaire rol van taal bij het vormen en mogelijk maken van democratie weer te geven. Fysieke, conceptuele en taalkundige ruimtes moeten samenwerken om een gezonde democratie tot bloei te laten komen. Door taal een centrale plek in democratische processen te geven, keren we terug naar de idee van het openbare plein en naar de macht van spreken in de openbare ruimte als de hoeksteen van een democratie. In deze ruimte kan iedereen het podium betreden, het stadsplein toespreken, op de zeepkist stappen of (steeds meer in onze huidige tijd) inloggen op hun digitale equivalenten om hun standpunten naar voren brengen en die van anderen te overwegen.

Of het nu op een plein is of online, tussen burgers of in het parlement, kennis en begrip *worden doorgegeven*, verspreid en uitgedaagd door middel van taal, wat betekent dat taal een democratie organiseert en mogelijk maakt. Door middel van taal circuleren ideeën

vrij en – binnen de huidige technologische context – steeds sneller, en maakt daarom nog steeds deel uit van het DNA van politieke processen. Ons project begint hier, met de observatie dat taal en spreken ertoe doen binnen een democratie, en dat wie er spreekt en/of gehoord wordt van het grootste belang is.

Volledige vrijheid van meningsuiting en expressie wordt gevormd door wat John Stuart Mill “de marktplaats der ideeën” (1859) noemde.¹ Dit is een plek waar meer spraak (zowel gesproken als geschreven), en niet minder, een democratie creëert. Door het proces van rigoureuus en vrij debat worden alle standpunten naar voren gebracht en samen bereiken we een gezonde democratie, zonder censuur. Echter, de manieren waarop en middelen waarmee een dergelijk rigoureuus debat in Mills tijd zou zijn gevoerd, worden in onze eigen tijd in toenemende mate uitgedaagd en ontwricht. Dat wil zeggen, het debat en het gewenste resultaat – democratie – worden niet meer uitsluitend door mensen gevoerd door middel van spraak, schrift, gedrukte teksten en analoge vormen van distributie, maar in toenemende mate worden verschillende vormen van expressie gemedieerd door technologie. In het bijzonder is een dergelijk debat verschoven naar technologieën die taal gebruiken, of, beter gezegd, replicaties ervan. Dus, wat zijn de mogelijke politieke gevolgen van de verschuiving van menselijke taal naar spraak- en op tekstgebaseerde technologieën? Dit is de vraag waarmee dit onderzoek zich bezighoudt.

Zoals Habermas stelt:

Language in this understanding of communicative action presupposes language as the medium for reaching understanding, in the course for which participants, through relating to a world, reciprocally raise validity claims that can be accepted or contested...² These must be understood not as a tool to achieve what one wishes nor as a conveyer of pre-approved cultural values nor

*as a reflection of personal expression, but rather as a medium of uncurtailed communication whereby speakers and hearers, out of the context of their preinterpreted lifeworld, refer simultaneously to things in the objective, social, and subjective worlds in order to negotiate common definitions of the situation.*³

Met andere woorden, volgens Habermas moeten we taal niet gebruiken als communicatieve actie, simpelweg om te pleiten voor waar we al in geloven (en dat wat we willen bewijzen als een gegeven nemen), maar om ruimte te creëren voor onderhandeling en toe te werken naar het creëren van gemeenschappelijke inzichten. Dit weerspiegelt Mills nadruk op rationeel debat als onderdeel van het democratische proces. Onze claim is echter dat de nieuwe digitale publieke sfeer in toenemende mate een entertainment-sfeer is geworden die een situatie in stand houdt waarin degene die het hardst schreeuwt uiteindelijk het argument wint, en hiermee verwijderd raakt van het rationele debat zoals Mill en Habermas dat bedoelen.

De Nieuwe Democratische Ruimte

De democratische ruimte is altijd gevuld geweest met drie belangrijke soorten interacties en actoren: consumenten die interactie hebben met de industrie, de industrie die interactie heeft met consumenten en overheden die de markt reguleren. Tegenwoordig zijn de interacties tussen consumenten en de industrie echter verplaatst naar een digitale omgeving, waarbij regeringen en hun regelgevende inmenging achterwege wordt gelaten. De ‘nieuwe’ digitale democratische ruimte is grotendeels gericht op het maken van winst en wordt onderhouden en gedomineerd door een paar wereldwijde technologiebedrijven. Bovendien is de digitale democratische ruimte niet voor iedereen beschikbaar. En dat betekent dat niet iedereen een stem heeft. Deelname vereist zowel technologie als toegang ertoe, wat niet voor iedereen kan worden gegarandeerd.

Zoals het Cambridge Analytica-schandaal aantoont, is de manipulatie van feiten en het ingrijpen in politieke systemen en processen goed gedocumenteerd. Steeds vaker oefenen geautomatiseerde gesprekspartners invloed uit op persoonlijke politieke besluitvorming of bepalen ze wat waarneembaar is voor de gebruiker. Nieuwe perspectieven hierop zullen niet van de grote bedrijven komen, aangezien zij direct profiteren van deze ontwikkelingen en geen baat hebben bij het beschermen van democratische processen tegen de negatieve effecten van deze technologieën.

Op enkele gebieden is er weerstand tegen een dergelijke dominantie. De huidige technologische situatie is gebaseerd op zwakke (of smalle) kunstmatige intelligentie die taakspecifiek is en geen spraak kan genereren zonder dat programmeurs het proces starten. De ontwikkeling van sterke AI, die het soort algemene, flexibele, multi-level intelligentie van mensen bezit, is ver weg. Tot dusverre is er geen agency van de kant van machines, maar dergelijke technologieën hebben een brede verspreiding en veel stemmen, en als zodanig kunnen we zeggen dat de “markt” gedijt, ondanks zijn tekortkomingen. De belofte dat spraak kan worden bevrijd van dergelijke beperkingen en een zekere mate van keuzevrijheid zal krijgen, onafhankelijk van programmeurs, is een evenzo langetermijndoel (hoewel het moment wint). Het soort agency dat wordt geassocieerd met sprekende subjecten (mensen) en die rekening houden met hun uitingen terwijl ze deelnemen aan democratische processen, is nog ver weg. Mills argument dat meer vrijheid van meningsuiting een democratisch discours zal blijven voortstuwen, houdt ook geen stand gezien de snelheid waarmee moderne technologieën werken. De toegenomen snelheid van dergelijke technologieën neemt de mogelijkheid weg om na te denken of te beoordelen of het een menselijke of niet-menselijke actor is die spreekt. Terwijl een bloeiende democratie een breed scala aan meningen en perspectieven voorstaat, wordt niet-menselijke taal steeds hegemonischer en spreekt het de taal van de industrie, inclusief